

Ricard Desola Mediavilla

Jo travessava el mar i tu eres illa

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2014

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2014-P-R-0271-0211

© del text: Ricard Desola Mediavilla

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2014

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Ricard Desola Mediavilla

Jo travessava el mar i tu eres illa

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2014

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2014-P-R-0271-0211

El poemari *fo travessava la mar i tu eres illa*, de Ricard Desola Mediavilla, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXXVIII Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2014. En foren jurats, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

Jo travessava el mar i tu eres illa

Bàsicament t'estimo

Bàsicament t'estimo perquè ets bona persona,
perquè la teva calma contagia set de viure
i t'envolta una aureola de quotidianitat.
T'estimo perquè tens la força que a mi em falta,
perquè quan t'arrauleixes,
de nit,
entre els meus braços,
les hores es transformen en un líquid amniòtic
i l'aire que respires prenya de pau les ombres.
Perquè la llum de l'alba t'envolta i t'acaronarà
com si tingués en compte que encara estàs dormida
i poc a poc despertes
i obres els teus ulls d'ambre
i em mires amb tendresa com a través d'un somni.
Bàsicament t'estimo perquè ets paisatge i llar
i el teu cos em reclama com un bressol d'escuma
i el teu alè em desperta orquídies a la pell.
Perquè ets alegre i fresca com una cançó als llavis
i la teva presència foragita els fantasmes,
perquè ets indesxifrabla com un cabdell d'enigmes
i tanmateix senzilla
com el dibuix d'un nen.

El que conec de tu

De tu conec les hores lluminoses,
les tardes que transcorren sense pressa
o l'agitada urgència del desig.
De tu conec la teva pell que estén,
com un immens desert de sorra blanca
per tot arreu, el seu paisatge oníric;
les dunes que la brisa desdibuixa,
on vessa el sol la seva orfebreria
o la bellesa tèbia dels oasis
on s'emmiralla atònita la lluna.
De tu conec les equacions exactes
de la teva inequívoca presència,
la trigonometria dels teus pits,
els algorismes de la teva calma.
De tu conec l'olor del teu paisatge
ple de recons que jo vaig conservant
gelosament guardats a la memòria
perquè he gaudit i tanmateix estimo.
De tu conec la nit dels teus enigmes
que van a dormir nus
i que desperten
convertits en axiomes a trenc d'alba.

En el teu cos

En el teu cos la llum es fa difusa
i pren la consistència d'un miratge
i té la densitat humida i tèbia
d'una tardor dormida entre la fronda.
En el teu cos les ombres són esquerpes
i corren a amagar-se en els contorns,
deixant esllavissades a la pell,
com una processó de salamandres.
En el teu cos el tacte s'anticipa,
gelós de no sentir carícies noves
i sobre la impaciència dels teus pits
hi posa per pinacle una cirera.
En el teu cos desperten les orquídies
i obre el desig la seva boca pàrvula,
buscant en el desordre d'un naufragi
un litoral de sal i de saliva.
En el teu cos les sensacions cavalquen
a llocs d'una muntura desbocada
per un desert de dunes sinuoses
que beu de la ferida del crepuscle.

De vegades et miro i tu no te'n adones

De vegades et miro i tu no te'n adones
i poc a poc la tarda naufraga en un crepuscle
que vessa llum dormida sobre les hores mortes
i guarda els seus enigmes en una gota d'ambre.
Tu llegeixes un llibre. Llavors el món s'atura
com si tots els rellotges s'haguessin quedat muts.
Respecto el teu silenci. No goso molestar-te
per no trencar la màgia d'aquest miracle fràgil
com una diminuta bombolla de sabó.
Les ombres estan quietes i en el bressol de l'aire
hi floten, com les restes de no sé quin naufragi
partícules prenyades de pura eternitat.
Tu llegeixes un llibre i tot el que t'envolta
s'atura i et contempla mentre passes les pàgines.
Llavors sé que t'estimo i poc a poc la tarda
naufraga en un crepuscle que vessa llum dormida
sobre les hores mortes i guarda els seus enigmes
en una gota d'ambre i tu no te'n adones.

Despentinada i nua

Despentinada i nua
és com m'agrades més.
Dorms de perfil i l'alba t'acarona,
respites poc a poc,
estàs en calma.
La llum del sol, poruga,
travessa les finestres del balcó.
És una llum difusa, invertebrada,
una claror que sedueix les ombres
semblant de transparències els llençols.
La vida sembla simple,
hospitalària,
com un bressol de sensacions benèvols
o un litoral on caminar descalços.
Fa olor de cafè amb llet,
regna el miratge
d'un somni que es perllonga
de forma natural en el teu cos.
La realitat encara no fa nosa.

Jo travessava el mar i tu eres illa

Jo travessava el mar i tu eres illa,
jo era vaixell, tu litoral de sorra,
jo em gronxava al bressol de les onades,
tu estaves ancorada en un paisatge.
Jo dibuixava interrogants d'escuma,
tu sembraves la platja de cargols,
jo em llepava la sal de les ferides,
tu portaves petxines als cabells.
Jo temia la nit i la tempesta,
tu somiaves palmeres pensatives,
jo escoltava la veu de les sirenes,
tu perfumaves l'aire de silenci.
Jo mirava l'esfera d'una brúixola
que sempre assenyalava algun naufragi,
tu anaves escrivint els algoritmets
amb els que es traça el vol d'una gavina.
Jo contemplava un erm que s'estenia
com un immens llençol d'angoixa blava,
tu alçaves ciutadelles de coral
o parlaves de física amb la lluna.

Poètica del teu nom

El teu nom, *Marisol*, és un poema
que està compost per un vers de tres síl·labes,
un únic mot que es refereix a tu
d'una manera musical i diàfana.
Hi ha tres vocals i quatre consonants,
cap lletra es repeteix
i això, sens dubte
li dona un aire alegre i polifònic.
Tot i ser simplement una paraula
pot dividir-se en tres paraules noves,
dos substantius units per una còpula,
que es transformen, de sobte,
en una imatge
amb una gran potència evocadora.
El mar, mirall de calma,
força, passió, profunditat, misteri,
i el sol, llavor de vida
font de la llum, bressol de la mirada.
Un nom que et diu a tu, que et significa,
perquè ets talment així,
claror, paisatge.

És en els ulls

És en els ulls,
que són finestres còncaues,
on la claror reposa.
És en els ulls on el paisatge emmarca
la seva arquitectura de la llum,
on la bellesa es palpa com el perfil d'un cos,
on el desig assaja les carícies
i dibuixa
la seva infraestructura de distàncies.
És en els ulls on esdevé l'albada
deixant la seva empremta en cada cosa,
on la vida de sobte es manifesta
i és en els ulls on és joiosa o trista
com si els colors tinguessin estat d'ànim.
És en els ulls on l'ànima batega
i treu el cap i mira cap a fora
i veu uns altres ulls
i s'hi emmiralla.

